

מדרשה

א שבת אי

יו"ל ע"י תלמידי שיעור ב' במדרשה החסידית לצעירים

דבר ראש המדרשה הרב מנחם בומבך

הפרשה פותחת בסיפור על מותם הטראגי של בני אהרון הכהן. התורה מתארת את האירוע במילים הבאות "ותצא אש מלפני ה', ותאכל אותם, וימותו לפני ה' ולאחר מכן מספרת לנו התורה, כיצד הוצאו שניהם אל מחוץ למחנה, כשבגדיהם עדיין על גופם "ויישאום בכותונתם אל מחוץ למחנה" כיצד יתכן שהאש, שהצליחה להרוג אותם, לא שרפה גם את הבגדים שלהם? רש"י מסביר, כי למעשה שניהם מתו כתוצאה משני ברקים שיצאו מתוך 'קודש הקודשים', כך שלא הייתה שם 'אש' במובן הרגיל של המלה.

מה היה החטא הגדול והנורא שלהם?

מסתבר, כי לאחר זמן המתנה ארוך ומייגע, עד לחנוכתו של המשכן, נדב ואביהו היו כל כך נלהבים להתקרב לקב"ה דרך עבודת המשכן, עד שלקחו מחבתות של קטורת, על דעת עצמם ומיהרו להיכנס מייד אל תוך 'קודש הקודשים'.

לפני שהקב"ה העניק לנו את התורה במעמד הר סיני, הוא ציווה על משה רבנו לקבוע גבול, מעין גדר דמיונית, שתקיף את כל הר סיני ותמנע מאנשי העם להתקרב אל ההר הקדוש. ההוראה הזו הייתה כנראה כל כך חשובה, עד שהתורה חוזרת עליה שלוש פעמים בתורה.

מתוך הדברים עולה שיש אנשים שיש להם כמיהה גדולה מידי או להט לא פרופורציונלי שמוביל אותם בכיוון הלא נכון.

כל הצלחה בחיים תלויה בידיעה, לאן אנו הולכים ואיזה מרחק עלינו לעשות. לשם כך גם הקדשנו בראשית הזמן מעט זמן לתכנון נכון של המטרות ובחינת היעדים האישיים שלנו. קיימת חשיבות רבה לניצול הדחפים שלנו בכמות הרצויה, במקום הנכון ובזמן הנכון. יתכן וזוהי הסיבה, שבשלה העיר ירושלים – המקום הקדוש ביותר ליהדות – היא עיר 'מוקפת חומה'.

נדב ואביהו התעלמו מהחשיבות הגדולה של הגבולות ומסתבר שהייתה זו טעות קטלנית ביותר.

בברכת שבת שלום!

פנינים יקרים ווארטים לפרשת השבוע

הבה"ח נפתלי עמר

"וכן יעשה לזהל מועד השוכן איהם בתוך עמאחם" (טז, א) רבי אברהם יהושע השיל מאפטא, בעל "אוהב ישראל", נסע פעם לעיר אחת. בני המקום התכוננו כראוי לקראת בואו של האורח החשוב והכינו לו שני מקומות אכסניה, ומסרו לו הבחירה היכן יתאכסן. שני המארחים היו נגידיס ובעלי שם, לשניהם דירות מרוחות ונאות, אלא שעל אחד מהם ריננו שחוכו אינו כבדו וקופה של קרליס תלויה לו מאחוריו, אלא שעניו היה ובעל מידות טובות. השני לעומת זאת, היה רחוק מעברות, אלא שהיה בעל גאוה. בחר הרב להתאכסן אצל הראשון והסביר: "מאינו בגמרא בסוטה, שהקב"ה אומר שאינו יכול לדור יחד עם בעל גאוה במדור אחד, ואם הקב"ה כביכול אין לו שם מקום, כל שכן אני. אך הראשון, אע"פ שיש בו עברות, ארי מפורק בתורה "השוכן איהם בתוך עמאחם", ועם הקב"ה כביכול יש לו שם אכסניה, ודאי שגם אני יכול להתארח אצלו".

קדושים תהיו ... איש אימו ואביו תיראו. (יטג)

לכאורה מה הקשר בין "קדושים תהיו" ... לבין "איש אימו ואביו תיראו".

ונראה לבאר לפי מה שכתב הארי ז"ל 'כל איש מישראל צריך להיות לדין וקדוש ולקיים את כל התרי"ג מצוות, כי האדם לא יודע כמה יחיה ואם לא קיים את תרי"ג המצוות, יוכל לתקן את מעשיו רק ע"י שיתגלב טוב לעוה"ז ואז יקיים את התרי"ג מצוות'.

אולם הארי ז"ל ממשיך ואומר שאת מצוות כיבוד אב ואם חייב האדם להזהר ולקיים מיד בפעם הראשונה כי שמא לא יוכל לתקן בפעם השנייה משום שאולי אבותיו יהיו לדיקים ולא יחזרו בגלגול.

לפי זה אפשר להבין את סמיכות הכתוב 'קדושים תהיו' כלומר, קדושים בע"כ תהיו, שאם לא תקיימו את כל המצוות בגלגול הראשון אזי תחזרו בגלגול נוסף ע"מ לתקן, אבל 'איש אימו ואביו תיראו' וזאת מיד בגלגול הראשון, כי מי יודע האם אביו ואימו יתגלגלו טוב לעוה"ז כי שמא הם יקיימו את כל המצוות בגלגול הראשון.

דבר השבת הרב מתתיהו דייטש

בחורים יקרים וחשובים הע"י

כתוב בפרשה (אחרי מות פרק יח' פ' ה') ושמרתם את חוקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם... אומר האדמו"ר מקוצק האדם יעשה המצוות מתוך חיות, בחירה שמחה ורצון ולא ח"ו מתוך "מצוות אנשים מלומדה"

זהו בעצם המונח המלווה אותנו במהלך השבת במדרשה. השבת אינה כמצוה כפיייתית אלא נובעת מבחירה ורצון עז למלא את מחויבותינו כלפיה בכל השלמות הנדרשת.

התפילות המיוחדות והמורמות המלוות ומענגות את השבת, וכן לימוד התורה בשבת בהתלהבות כי כן כתוב וחי בהם ואין חיות בלי תורה אי אפשר לעבור יום בלי לימוד התורה הקדושה,

את הזמירות והשירה במהלך הסעודה אשר אין כמוהם בכדי לרומם ולאחד ולהרגיש כולנו כאגודה אחת שכל רצונה - לעלות ולהתעלות,

כמו שכתוב בפרשה (קדושים פרק יט' פ' יח') ואהבת לרעך כמוך. ורבי עקיבא מוסיף וזהו כלל גדול בתורה ובפרט בימי ספירת העומר, וזוהי בעצם השבת אצלינו במדרשה החסידית

עיונים בפרשה הרב שבתי גבירץ

כי נפש הבשר בדם הוא, בנפש יכפר.

בפרשת השבוע ישנה פרשה מאוד מעניינת, (פרשה היא קטע בתורה שמתחיל ומסתיים בפתוחה או סתומה, מה שמצויין בד"ב' או ב'ס'), שכן בד"כ פרשה בתורה עוסקת בנושא אחד שהוא נושא הפרשה, מקרה שקרה, או דין מסוים על פרטיו. אבל פרשה זו עוסקת במספר דינים שעל פניו אין קשר ביניהם, ואנו בעז"ה ננסה לעמוד על הקשר שאכן קיים.

דין ראשון (פרק י"ז פסוק ג'), איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה וגו', מסביר רש"י שדין זה עוסק ב'שחוט חוץ', שחיתת קרבנות מחוץ לעזרה.

פרט נוסף בדין זה (פסוק ז'), ולא יזבחו עוד את זבחיכם לשעירים וגו', התורה מביאה טעם לכאורה לאיסור שחוט חוץ, כיון שהיו שוחטים זבחים לשעירים (שדים-רש"י), ועל מנת למנוע זאת התורה אוסרת שחוט חוץ.

דין שני (פסוק ח'), עוסק בהקטרה של קרבן מחוץ לעזרה, שכאן ההקשר לכאורה מובן.

דין שלישי (פסוק י'), ואיש איש וגו' אשר יאכל כל דם, ונתתי פני בנפש האוכלת את הדם והכרתי אותה מקרב עמה. פסוק זה עוסק באיסור אכילת דם, והעונש הוא מאוד חמור. ונתתי פני, מסביר רש"י, פונה אני מכל עסקי ועוסק בו, כביכול הקב"ה מתפנה מכל עסקיו כדי להעניש את אוכל הדם, וגם העונש עצמו, עונש כרת הוא עונש חמור מאוד שנכרת מן העולם ה"י. וכאן ישנם שתי שאלות, א. מדוע זה כ"כ חמור ב. מה הקשר של דין זה לשחוט חוץ?

דין רביעי (פסוק י"ג), ושפך את דמו וכסהו בעפר, דין זה עוסק בכיסוי הדם. גם כאן נשאלת השאלה, מעבר לזה שכל הדינים עוסקים בדם, מה הקשר בין הדינים? (כמובן שאפשר לשאול מדוע כיסוי הדם אינו נוהג בבהמה שהיא היותר קרבה על המזבח. ובהמשך מביאה התורה עוד דין שגם הוא קשה לישב בהקשרו לדינים הקודמים, וה' יאיר עיני).

להבנת העניין נקדים בקצרה, ישנם הרבה איסורי אכילה שאפשר לחלקם לשתי קבוצות עיקריות: 1. קבוצת הדברים המאוסים. כמו, שרצים, נבילה וטריפה וכדו', שאסור לישראל לאכלם מחמת קדושתם ורוממותם של בניו של מקום, ואין ראוי שאנשים בדרגה זו יאכלו דברים מאוסים שכאלו. 2. קבוצת הדברים הקדושים והנעלים, כמו תרומה לזה, קדשים לטמאים וכדו', שכאן איסור האכילה נובע מקדושתם ורוממותם של המאכלים שאינו מתאים לאדם שאינו בדרגה זו.

דם, נראה על פניו כמשתייך לקבוצת הדברים המאוסים, אבל האמת היא שדם דווקא משתייך לקבוצת היותר נשגבים, ועתה נצא לבדוק בפסוקים על מנת להבין את העניין. ב'שחוט חוץ', דם יחשב לאיש ההוא, דם שפך, מסביר רש"י, כשופך דם האדם. כלומר השופך את דם קרבנו של ה' מחוץ לביתו של ה', זה כאילו הוא הורג אדם. וכך גם מופיע בהמשך, למען אשר יביאו וגו' והביאום לה' וגו' חרק הכהן את הדם על מזבח ה'.

וב'אכילת דם', כי נפש הבשר בדם היא, ואני נתתי לכם על המזבח לכפר על נפשתיכם, כי הדם הוא בנפש יכפר. מסביר רש"י, כי נפש הבשר של כל בריה, בדם היא תלויה, ולפיכך נתתי על המזבח לכפר על נפש האדם. תבוא נפש ותכפר על הנפש. האדם והחיי שמורכבים מחלקים רוחניים וגשמיים, והדם הוא החלק היותר קרוב לרוחניות ובו נמצאת הנפש. זאת הסיבה שהדם נזרק על המזבח על מנת לכפר על נפשתינו (ולכאן לכן היו מקריבים את הדם לשדים על מנת שהם לא יזיקו להם, ואת זה אכן התורה אוסרת). לכן אוסרת עלינו התורה לאכול דם, שהוא חלק הנפש שבחי, חלק שהוא כביכול מאכל ה' והוא משמש לריצוי וכפרה על נפשתינו. זו גם הסיבה שדם חיה ועוף טעון כיסוי, משום כבוד הנפש שבו.

א"כ, דם הוא הנפש, דם שייך כביכול לקב"ה שנתן את הנפש בחי וזאת אכן הסיבה שאסור לנו לאכול דם.

אורח לשבת הרב אהרן קרימריץ

שלום וברכה לתמידי מדרשה היקרים!

מועדים לשמחה, אלה מילים בהחלט יכלנו לאחל איש לרעהו אילו היינו חיים באמת לפי הערכים שהנחילו לנו רבותינו ראשונים ואחרונים. רמב"ן בפרשת אמור מבאר שימי ספירת הם כמו ימי חול המועד שבין פסח, שהוא כיום טוב ראשון, ושבועות שהוא כיום טוב אחרון. הרה"ק ר' שלום שרעבי כותב שימי ספירת העומר הם ימים שורשיים הקובעים מצבו של האדם לכל ימות השנה! ידוע מהרבה ספרי החסידות שימי ספירת העומר הם ימי עליה רוחנית לכל יהודי המשתוקק לדבק בבורא עולם. אחד מהזמנים המיוחדים שבספירת העומר הוא יום ל"ג בעומר. רבות נכתב אודות יום המיוחד הזה שהוא יום שמחה מיוחדת במינה כעין שמחת תורה, ואין רצוני כאן לחזור על דברים ידועים שכולכם למדו או שמעו.

רצייתי להביא לפניכם פנינה יקרה מאוד שאולי לא מוכרת כל כך. בעל המאמר הוא אחד מגדולי אדמו"רי גליציה הרה"ק ר' צבי אלימלך שפירא מבלאז'וב זצוק"ל (תר"א-תרפ"ד) אביו היה הרה"ק ר' דוד שפירא מדינו בעל "צמח דוד" זצוק"ל וסבו הרה"ק ר' צבי אלימלך מדינו בעל "בני יששכר" זצוק"ל. הרה"ק ר' צבי אלימלך זצוק"ל היה תלמידו של גדולי החסידות הרה"ק מרוז'ין זצוק"ל והרה"ק שר שלום מבעלזא זצוק"ל וקיבל היתר הוראה מהרה"ק בעל "דברי חיים" מצאנז. כבר בגיל צעיר מאוד הוא יצטיין כעילוי לא רק בנגלה אלא גם בתורת סוד וכאשר מלאו לו י"ח שנים אמר לו חותנו (הרה"ק ר' משה מרוז'אדוב זצוק"ל שבו של הרה"ק ר' אליעזר מז'קוב זצוק"ל בנו של הרה"ק ר' נפתלי מראפשיץ זצוק"ל) שכאשר ימלאו לו עשרים שנה יוכל להתחיל ללמוד סתרי התורה מתוך הספר "ברית כהונת עולם", והוא לא ידע כי רבינו כבר בהיותו בן י"ז שנים היה בקי בכל הספר "ברית כהונת עולם" בעל פה! את גדולתו בתורה וענוותנותו כאחד אנחנו יכולים מהסיפור הנפלא, כאשר פעם שהה הרה"ק ר' צבי אלימלך מבלאז'וב ז"ע בש"ק בעיר לבוב - לעמבערג, ובאו המונים מבני העיר להשתתף בשלחנותיו הק', גם רבה של העיר הגאון ר' יצחק שמעלקים מח"ס "בית יצחק" הגיע לשלחנו הטהור. באמצע השלחן כיבד רבי מבלאז'וב את מרא דאתרא לומר תורה. קם הגאון ונשא פלפול עמוק וחרף בפלפולא דאורייתא שלקח זמן רב. באותה שעה ישב הרבי מבלאז'וב וחילק לציבור החסידים קוגל, ושאל כל אחד אם כבר קיבל, וזה גרם לחלישות דעת להרב מלעמבערג על שהוא מתאמץ כל כך לקשור פלפולא חריפתא והרבי כלל אינו משים לב לדבריו ומחלק באותה שעה קוגל לחסידיו. מיד כאשר גמר הרב לומר את דבריו הודה לו הרבי מבלאז'וב על דבריו הנפלאים, והעיר לו שבמחילה מכבוד תורתו דילג על תוספות מפורש במסכת פלונית בדך זו, ואחר כך באמרם הראיה הפלונית שכחתם מרש"י במסכת זו דף זו. ושוב עוד ועוד ראיות שמפריכות את כל יסודות הפלפול שלו. כשמוע זאת השתומם הרב מלעמבערג מאד מעוצם גאונותו של הרבי מבלאז'וב, ואמר, מזל יש לנו שהרבי מבלאז'וב נעשה רבי ולא רב ואב"ו, כי לולי זאת היינו צריכים, אנו הרבנים, להיות רצענים וחייטים. רבינו השאיר אחריו נחלה עבור כלל ישראל ספריו הקדושים שו"ת "צבי לצדיק" וחבור על התורה ומועדים בשם "צבי לצדיק" ב"כ.

הרה"ק מבלאז'וב ז"ע בספרו "צבי לצדיק" (אייר מ"ג א"ט) מביא ... דהנה באדרא זוטא (זוה"ק ח"ג רפ"ז ע"ב) איתא, דביום ל"ג בעומר לפני הסתלקותו גילה

(המשך בעמוד 4)

רזי החיים פרקי מחשבה לבן ישיבה

ישיבת מאורות שלמה, 14:30

היכל הישיבה, אשר אך לפני שעה קלה, רעש וגעש. כראוי לסדר עיון, במקום שנחשב לספינת הדגל של עולם הישיבות. היה שקט למדי בשעת צהריים זו. באופן רשמי שעת - בין הסדרים אמורה לשמש את הבחורים למנוחת צהריים, ולאגירת כוחות לחלק השני של יום הלימודים העמוס. אך כדרכו של עולם - איש, איש, ועיסוקיו.

ישנם שנשארים לשבת בחדר האוכל לדון על עניינים שברומו של עולם. כמו - כמה אנשים השתתפו בחתונת בית שטעלצוב. או מיהו ראש המועצה, של היישוב - נווה חציל, בנגב. בדרך כלל, הרב שיח הקולני מסתיים, ברגע שהמנקה מטאטא אותם לכל עבה וכמובן בל נשכח את הבחורים, שכל עיסוקם ומגמתם, מסתכמים במציאת דרכים, לצאת מהישיבה. הדרך לקבלת האישור הנכסף, היא על ידי סיבות שונות ומשונות. כמו: צורך דחוף ופתאומי לקנות, שרוכים חדשים. או ללכת לראות חליפה חדשה, לחתונה של האח שתתקיים בעוד כשבועה חודשים. ועוד על זה הדרך.

יש את הן המיוחזד... שתמיד אימתי שהמשגיח הנערץ של הישיבה - ר' נוחעם מעלה על דל שפתותיו, את זכרם של בחורים אלו. עיניו נוצצות, ידיו מתנופפות וקולו עולה באוקטבה שלימה. "אלו הבחורים שמניחים חיי שעה ועוסקים בחיי נצח. למרות השעה החופשית שיכולים הם לנצל לעיסוקים שונים בוחרים הם לשבת בהיכל ולהגות בדברי תורה".

אנו נתמקד בקבוצת העילית, של הבחורים שישובים הם בהיכל הישיבה. ביניהם יושב כמידי יום - אלעזר דוד ומעין בספרי לימוד. אך בשונה מהרגיל, פניו מביעים מבע מהוסס וחולמני. הכול החל כשעה לפני כן. בדרך לארוחת הצהריים זלמן ניגש אליו ובידיו עלון מהשבת שעברה. "תראה, רשום פה שהמשפיע ר' אלכסנדר גרוזערשיין. מגיע לירושלים, היום בערב. הוא ימסור שיחה בשטיבלאך המרכזי, ואח"כ יקבל קהל. מה אתה אומר אולי נקפוץ לשם". זלמן הביט בפניו של אלעזר דוד לבחון איזה רושם השאירו דבריו. משראה שאלעזר דוד המתמיד, לא שש לקבל את הרעיון. הוסיף "אתה בטח יכול לשער שברכה מר' אלכסנדר זה לא דבר פשוט, רבים נושעו מברכותיו".

אלעזר דוד החל להתלבט. מצד אחד, זו הצעה חיובית בהחלט. זלמן, בחור רציני וחיוני, ולקבל ברכה מאחד מגדולי הדור זה ודאי דבר מבורך. אך מאידך גיסא יודע הוא עד כמה רבני הישיבה, עומדים על כך, שהבחורים לא יצאו כלל ממתחם הישיבה. עדיין מהדהדים באוזניו דבריו של - ראש הישיבה ר' נח זאב. דברים שאמו, בשיחת הפתיחה, של זמן הקיץ: "אנו נמצאים בפסגת עולם הישיבות. כשנמצאים במקום גבוה, כולם רואים אותנו, כולם בוחנים אותנו ורוצים לחקות אותנו.

כפי שאנו מבינים, ששר בממשלה או שופט בכיר יחשוב עשרות פעמים, לפני כל צעד שהוא עושה. כי הוא מודע לרום תפקידו, ולהשלכות שיתפרשו ממעשיו. כך גם אנו. ולכן נראה בחומרה רבה, כל יציאה שלא לצורך, של כל בחור. גם למקומות טובים וחשובים".

אלעזר דוד, הבין היטב, את כוונת ראש הישיבה. בשונה מבחורים רבים. אך בכל זאת הפעם מדובר בצורך שונה לחלוטין. יש לו הזדמנות, שלא נקרת בכל יום. לפגוש את אחד מגדולי וצדיקי הדור. לאחר לבטים רבים, החליט אלעזר דוד, שהערך של - ברכה מהצדיק, עולה על כל חיכוך שיוכל להיווצר בינו לבין הצוות. הוא תיאר לעצמו שהכינוי שהדביק לו חבריו - המתמיד של הישיבה יעמוד לזכותו.

שטיבלאך המרכזי, 22:30

המבט החדר, למעמקי הלב והנפש. המשתלב בטבעיות עם חיך לבבי ורך. המס את אלעזר דוד, עת נכנס אל חדרו של המשפיע. הוא חש, שכל צפונות ליבו נחשפים. לפני האיש בעל הזקן הלבן והכובע הרחב. "צדיק! אתה יכול לשבת" קטע קולו של המשפיע את הלך הרהוריו.

אלעזר דוד, התיישב על קצה הספסל. המשפיע הביט בו ופתח בדבריו: "אתה יודע, מהו הגורם לכך, שבחורים רבים, יראי ה' ולומדי תורה. מוצאים את עצמם, מספר שנים אחרי חתונתם, ללא חיבור מנשי להשי"ת"?

אלעזר דוד, הנהן בראשו מצד לצד, "לא, איני יודע" אמר בביישנות.

המשפיע חיך ואמר: "כי חסר להם גאווה! כן, כן, תתפלא לשמוע. ברגע שאדם, מפנים את המושג - ויגבה ליבו בדרכי ה'. והוא גאה במעשיו הטובים, שש בירתא השמיים שלו. אז כל סערה שיעבור בחייו. לא תזיז אותו כמלא נימה, מאורחותיו. זה נקרא - אגו חיובי".

אחרי דקות ארוכות, בחדר הנעים והשקט. יצאו אלעזר דוד וזלמן, חזרה לישיבה במרוצה. תוך כדי שהם מעבירים רשמים, מהערב הרוחני אותו חוו זה עתה. אמנם תרמו לתחושה הטובה שלהם גם ה-בורקסים וה-רוגלעך העסיסיים, שחולקו במהלך השיחה. אך עיקר החוויה התמקדה בהתעלות והתרוממות. ועוד כל מיני ביטויים, השגורים בעולמם של - בני עליה.

הם פתחו בדממה, את השעה המוביל אל בנין הישיבה. תוך כדי פזילה נואשת, לכל עבר, לוודא שאין עין בולשת אחר מעשיהם, בשעה מאוחרת זו. את הכובעים הם השאירו בבית כנסת סמוך. הוכחה חותכת לכך, שהם רק יצאו לשאוף אויר צח, בחצר הישיבה, בעיצומו של השרב הכבד. אך הם לא שמו לב, לעיניו של - ראש הישיבה, שניצב בחלון חדרו, תוהה לפשר מעשיהם...

היכל הישיבה, 11:15 למחרת

ראש הישיבה נכנס בצעדים מדודים, היישר אל מקומו של אלעזר דוד. תלמידי הישיבה שלא רגילים לראות את ראש הישיבה, בשעות אלו ובסטיאוציה כזו. החלו משתתקים אט אט בסקרנות.

"תעלה לפניייה, תארגן מזוודה, ולך לדרכך

לשלוש". נשמע קולו של ר' נח זאב בתקיפות. אלעזר דוד, חיך במבוכה. לא מתאים לראש הישיבה, לעשות בדיחות וצחוקים, סתם כך באמצע הזמן, חשב לעצמו. אך המבט התקיף בעיניו של ראש הישיבה, גרם לו לתהות על טיבה של הלצה זו ולהבין שזה רציני. "אני מחכה לך בחדרי" אמר ראש הישיבה והלך, כשהוא מותיר אחריו סימן שאלה גדול.

בדרכו לחדר ראש הישיבה, ניסה אלעזר דוד להרגיע את עצמו, שודאי מדובר בטעות בזהו. אלעזר דוד נכנס לחדר, ומאוד התפלא למצוא את ראש הישיבה, מחייך לעברו בנעימות. אלעזר דוד כבר היה ממש מבולבל.

"מזור מאוד" פתח ראש הישיבה: "כל יום לאחר התפילה. אנו אומרים שש זכירות, ביניהם אנו פוגשים האחד לצד השני. את מרים הנביאה שנענשה. ואת עמלק שקירר את בני ישראל. נראה לך הגיוני - עמלק שעשה מעשה, כה נבזי ושפל. נמצא לצד - מרים הנביאה, הצדקת. ומה היה חטאה ופשעה של מרים, אלא שהשוותה את אחיה משה רבינו, לשאר הנביאים. ולמשה זה כלל לא הפריע. האם באמת מגיע לה עונש על כך".

ראש הישיבה עצר, תוך כדי שהוא מבט באלעזר דוד המבולבל. "אני אשאל אותך עוד יותר, אחיה השני של מרים, אהרן הכהן. ביום הראשון שפתח בעבודת הכהונה, במשכן. נדרש להביא קרבן חטאת. על מה? על חטא העגל. האם אהרן, אכן היה שותף אמיתי בחטא העגל. ההיפך הוא הנכון - כל מטרתו היתה לשם שמים, לקרב את אחיו, ולהניא אותם מחטא זה. אם כן מדוע הביא קרבן חטאת על מעשה אצילי שכזה?"

אלעזר דוד, החל להבין לאן חותר ראש הישיבה, שהמשיך: "אהרן הכהן, ידע היטב שלאדם רגיל עוון דק שכזה, לא יחשב כעוון כלל, אלא רק לצדיק כמותו. שהרי כפי הידוע - הקב"ה, מדקדק עם צדיקים כחוט השערה. וברגע שבני ישראל רואים צדיק כאהרן הכהן, שכל מעשיו קודש. מביא קרבן על עבירה קלה שכזו. מיד הם גם מהרהרים בתשובה, על מעשיהם. וגם הענין שאנו מזכירים את מרים הנביאה, בא ללמד אותנו: שצדיקים צריכים להקפיד על מעשיהם, יותר מהנדרש. ועל ידי זהירותם כולם מתחזקים. מכאן אני למדת...". ממשיך ראש הישיבה: "שאנשים ששואפים לגדולות, חייבים להיזהר מאוד בדרכיהם. ולא לעשות אפילו דברים טובים שהמון העם יכול לפרש אחרת".

אלעזר דוד חיך במבוכה. והראש ישיבה, סיים במנגינה נוגה: "תחזור להיכל הישיבה. תמשיך במעשיך המבורכים. חזור תזכור את אשר עשה ר' נח זאב לאלעזר דוד בדרך, בצאתך מהישיבה..."

אנו תלמידי המדרשה החסידית. מקום אשר עיני רבים אליו נשאות, אם מהערכה ואם מסקרנות. כתלמידים במקום כה מכובד, שמהווה מודל לחיקוי. אנו מוכרחים להיות דוגמא ואת לעיני כל. וכל אשר יראה את תלמידינו יאמר מיד "הבל, הבל, שאני לא שם"...

(מבוסס על" הנועם אלימלך פרשת שמיי)

משל ונמשל הבה"ח יעקב רייך

לפני כ-150 שנה. בעיירה פולנית קטנה. התושבים המקומיים קמים, בוקר אחד. רואים מודעות ענק: היום בשעה 5:00 אחרי הצהריים, ליד הנהר מגיע לוליין נודע לעשות – מופע פעלולים. השמועה עברה מפה לאוזן וכבר בצהרי היום, תושבי העיירה נהרו בהמוניהם למקום, לתפוס מקום למופע הנדירה ההתרגשות אחזה בקהל כשהם ראו כמה פועלים מתקינים שני עמודים בשני צידי הנהר. מעמוד אחד למשנהו חיברו חבל ארוך ודק, בציפייה דרוכה מנו התושבים את השעות. ובהגיע האות נכנס למקום בחור צעיר רכוב על אופניים. האנשים לא האמינו למראה עיניהם, הם לא האמינו שזה הלוליין. עד שראו את בטחונו, כשהוא שאל את ההמונים "אתם מוכנים" ובלי להמתין לתשובה החל לרכוב על אופניו. הנשימה נעתקה מהצופים. ואז נעצר באמצע ושאל "מישהו רוצה להצטרף לנסיעה, על החבל?" שקט, דממה בקהל. ואז נשמע קולו של ילד קטן "אני". אנשים ניסו לעצור בידו, אך ללא הועיל. אנשים צעקו "ילה, תרד זה מסוכן". אך הילד טיפס בביטחון רב על העמוד וכך התיישב על האופניים. האנשים עצמו את עיניהם, אך להפתעתם הם מבחינים שהילד ממש מרגיש בטוח ומוחא כפיים. תוך כדי הנסיעה המסוכנת על החבל. אט – אט המתח ירד. ולאחר שהילד ירד, אנשים שאלו אותו, "תגיד לי, איך לא פחדת להסתכן?" אך הילד ענה בקולו התמים: "זה היה אבא שלי". והרי הנמשל מתבקש מאליו: צריך לבטוח בהקב"ה בעיניים עצומות, ולא להתייחס לקולות שאומרים אחרת. כי הוא אבא שלנו...

(המשך מעמוד 2)

רשב"י לתלמידיו חידושים בסתרי תורה שנתגלו לו מן השמים, וצוה את רבי אבא שיכתוב הכל, וזאת היתה הפעם הראשונה שהתירו לכתוב תורה שבע"פ, כדי שלא תשתכח תורה מישראל, משום "עת לעשות לה". וממנו למד רבינו הק' (רבי יהודה הנשיא) להיתר לכתוב גם כל התורה שבע"פ כולה, בראותו שרבו הגלויות ותכפו הצרות ונתמעטו הלככות, לכן על סמך רשב"י שהתיר לכתוב הוזה"ק, שהם סודות שבתורה שבע"פ, ראה רבינו הק' להתיר ג"כ לכתוב כל שאר חלקי תורה שבע"פ, כדי שלא תשתכח תורה מישראל. יוצא לנו מזה שכל מה שיש לנו היום תורה שבע"פ, שהיא העמוד של כל התורה כולה, זה בזכות רשב"י, שהתיר ביום ל"ג בעומר לכתוב סתרי תורה שבע"פ, כל כן בודאי יש לנו לשמוח ביום הזה שמחה גדולה שמחת התורה על זאת שנשארה אצלנו תורה שבע"פ והכל בזכות רשב"י.

יה"ר מלפני אבינו שבשמים שזכות הרשב"י יעמוד בעדנו להצליח בכל הדברים הן ברוחניות הן בגשמיות ונוכל לגרום נחת רוח להורינו ומורינו אמן סלה.

לקח טוב הבה"ח חיים שוורץ

פשוט להגדיל את המחבת!

שני אנשים יצאו לדיג. האחד, דייג ותיק ומנוסה, והשני חדש וחובבן. בכל פעם שהדיג המנוסה תפס דג גדול, הוא הכניס אותו לצידנית עם קרח, כדי שלא יתקלקל. בכל פעם ש"הטירון" תפס דג גדול, הוא זרק אותו חזרה למים. הדיג הוותיק הסתכל בסקרנות על האיש שלצדו, וראה איך הוא חוזר על המעשה שוב ושוב, לאורך כל היום. בסופו של דבר, לא היה יכול להתאפק, בראותו את ההתנהלות המשונה והבזוז המשווע של דגים גדולים וטובים, ושאל את עמיתו הצעיר: "סליחה, אבל מדוע אתה עושה את זה?! למה אתה זורק את כל הדגים הגדולים בחזרה למים?" הדיג ענה לו באופן מידי ובלי אפילו למצמצם: "מה אני אעשה, יש לי בבית רק מחבת קטנה...!" מוסר השכל:

"הכל בראש": גם אנחנו לפעמים, כמו אותו דייג, כמו אותו דייג, מפספסים הרבה דגים ואפשרויות, לא בגלל שאיננו מסוגלים אלא בגלל שאיננו מאמינים שיש לנו "מחבת" מספיק גדולה כדי להכיל אותם...

אליבא דהלכתא הלכה למעשה

סיכום הלכתי בענין "שכח לברך ספירת העומר".
סימן תפ"ט, סעיף ח"

-שכח לברך באחד הימים, או נודע לו שאתמול טעה במנין. סופר בשאר הימים בלא ברכה. (מחבר)

-יש מחלוקת הפוסקים: לדעה א' כל יום בספירת העומר, נחשב כיום בפני עצמו. לדעה ב' צריך שיהיה "תמימות" ואם חסר יום אחד, אין תמימות. לפי דעה א' כיצד מקיים את התמימות? א. כשסופר בכל שבוע את מנין השבועות זה נחשב בכדי להצטרף לתמימות. ב. יכול ביום למחרת להשלים את היום הקודם.

-אחד ששכח, הטוב ביותר שישמע מהחזן או מאחה, ברכה ויענה אמן בכוונה ויספור.

-אם מסופק ואינו זוכר האם ספר. יספור בשאר הימים עם ברכה. כיון שזה ספק ספיקא, כי יכול להיות שספר, ואפילו אם לא ספר הרי יש שיטה שסוברת שכל יום נחשב כיום בפני עצמו ולכן יכול לברך.

תלמידים יקרים!

כל המעוניין לכתוב או למסור חומר לעלוני הבאים אי"ה. מוזמן לפנות לבה"ח עמרם אינדורסקי.

התודה והברכה!

לכל מי שהיה שותף בעריכת, כתיבת והפקת העלון.
שבת שלום!